

ΕΚΕΙΝΟΣ

Συντρίμια ελα τριγύρω. Τὰ μάτια μου ἀνοιξες ἀλλοιώτικα νὰ βλέπουν. Κράτησε ὁ Ναός τὴν ὁμορφιά του μὰ σύγχρονα συμφώνησε μὲ τὴν ψυχὴ μαὶ ἔπως τώρα μοῦ τὴν ἔδειξες. Πῶς μοῦ φανέρωσες πλατιὰ τόσο τὴ Ζωή. Ξαφνικὰ νιώθω σὰ σὲ φυλακὴ πῶς ἔκλεινα τὸν ἑαυτὸ μου μέσα στὴ χαρὰ. Περήφανος, ἀγέρωχος, πὰ δὲν ὑψώνεται ὁ Ναός... Γιατί εἶταν τόσο τέλειος εἶναι ὁ αἰώνιος ὁ Ναός. Ἀγκάλιασε ὅλο τὸν καημὸ πρὸ δρμητικὰ σ'αὐτὸν ἀνέβηκε. Ἐφυγε ἡ μοῖρα φανταστικοῦ ἑνός, Ὀλύμπου, ἦρθε ἡ Μοῖρα τῶν ἀνθρώπων, κ' ἔγειρε ὁ Ναός.

ΕΚΕΙΝΗ

Μ' ἐνωσες ! Δίνεις φτερά στὰ λόγια μου. Ὁμως τὸν πόνο δὲν ἀρκεῖ νὰ ξέρεις σὰν ἰδέα. Πρὶν τραγουδήσεις, πρέπει πρῶτα σκληρὰ, πολὺ σκληρὰ νὰ τὸν πονέσεις μόνος. Πρέπει νὰ παλέψεις ὅλες τις πάλες τῆς ζωῆς, βαθιὰ νὰ πληγωθεῖς, κ' ἔταν χυθεῖ σ' ὅλο τὸ σῶμα καὶ σ' ὅλη τὴν ψυχὴ σου ἡ πόρινη ζωὴ, τότε θριαμβευτικὰ τραγουδήσῃς τὴν, ἀπ' αὐτὴν πρὸ δυνατὸς ἀπρὸ τὴν τραγουδήσῃς. Τραγουδήσῃς στὰ ἀκροθαλάσσια, σὶς ψηλὰς βουνοκορφές, μὰ πρὸ πολὺ σὶς ταραγμένους πολιτείες. Ἐκεῖ θὰ νιώσεις τὸν παλμὸ τοῦ σύγχρονου ἀγῶνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ

Ποῖά εἶσαι ; Εἶσαι Γυναίκα ἢ πνεῦμα ;

ΕΚΕΙΝΗ

Σοῦ τόπα. Ποῖος ξέρει ; Καὶ τί σὲ μέλει ; Γιὰ σένα τώρα δὲν χαθῶ. Μονάχα νὰ θυμάσαι πῶς μ' εἶδες κάποιον δέλι σκοτεινὸ μεσ' τ' ὁμορφα συντρίμια τοῦ Ναοῦ. Πῶς ξέρω ὅλο τὸν πόνο ποῦ σπάταλα χαρίζεῖ ἡ Μοῖρα στοὺς ἀνθρώπους. Πῶς σεῦθωσα τὸν πόνο μου τραγοῦδι νὰ τὸν πλάσεις. Μιὰ ἀχιλῆα μοῦ ἔφερες χρυσοῦ. Θυμήσου. Θὰ περιμένω τὸ τραγοῦδι σου, νὰ ὑψώσεις τὸ νέο τὸ Ναό. Κοίταζε τώρα τ' Ἄπειρο (ἐπιμένει ὥστε αὐτὸς ἀναγκασμένοις γυρνᾷ τὰ μάτια). Κοίταζε τώρα τ' Ἄπειρο, κοίτα τοὺς Ἀνθρώπους. Ζῆσε καὶ τραγοῦδησε.

(Ἐξαφανίζεται)

ΕΚΕΙΝΟΣ

Ἐφυγε. Καὶ νόχτωσε. Ἐρχεται ἡ νόχτα ὀλομαυρη. Ἐφυγε κ' εἶναι σὰ νάπλωσε ἀπέραντα φτερά τὰ μαῦρα τῆς τὰ χέρια. Καὶ τὰ συντρίμια κλαῖν τὸ κλάμα τῆς. Ὀλόγυρα ἀναβλύζουν οἱ σκοποὶ ποῦ σκόρπησε ἡ φωνὴ τῆς. Ἐρχεται ἡ νόχτα μαῦρη στὸν πένθημο Ναό τῆς Μοῖρας τῆς αἰώνιας.

Ἰαν. 1922

ΛΑΚΙΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΒΗΣΜΕΝΕΣ ΜΕΡΕΣ

Μὲ βαρὺ τὸ κεφάλι καὶ πονεμένη τὴν καρδιά, ξαπλωμένος στὸ στρατιωτικὸ μου κρεβάτι, βλέπω μὲ τῆς ψυχῆς μου τὸ μάτι τὰ περασμένα. Θυμοῦμαι πόσο ὁμορφα πέρασα τὸ καλοκαίρι στὴν ἡρεμὴ ἔσοχή, σὲ μιὰ μαγικὴ κοχούλα τῆς πατρίδας μου μακριὰ ἀπὸ τὴν ταραχὴ, καὶ τὴ βροχὴ, τιλγμένος μέσα στὴν ἀγάπη τῆς μανούλας μου καὶ τοῦ μικροῦ σκυλιοῦ μου τὴν πίστη. Πόσο ὁμορφα πέρασα μὲ τὴ συντροφία ἑνὸς πολυαγαπημένου μου φίλου ποῦ κι αὐτὸν τώρα ἡ ἴδια φουρτούνα ἀρπαξὲς μέσα ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους του καὶ τὸν ἔριξε μακριὰ. — ἄλιμονο ! — πρὸ μακριὰ ἀπὸ μένα· θαρῶ πῶς τώρα βλέπω τὸ μαγικὸ μας περιγιάλι, κι ἀκούω τὸ ἦσυχον κροτάλισμα τῶν χαλικιῶν ποῦ οἱ παλμοὶ τῆς θάλασσας, παλμοὶ γεννημένοι ἀπὸ τὸ χᾶδι τοῦ σιγανοῦ ἀεριοῦ—σὰ μιὰ καρδούλας παιδικῆς παλμοὶ — ἔκομαν νὰ ἀκούγεται.

Νά, τώρα βλέπω ἕνα καϊκάκι ν' ἀρμενίζει σιζόντας τὴν ἡμερὴ μορφὴ τῆς γαλανῆς θαλασσοοῦλας κι ἀκούω θαρρεῖς, τὸ παραπονιάρικο τραγοῦδι τοῦ ψαρρᾶ, βγαλμένο ἀπὸ τὰ ἀπλά κι ἀγνὰ σῶθικά του.

Ἀκούω τώρα τὴ μουσικὴ τῶν καλαμιῶν καὶ τὰ βλέπω νὰ σφιχταγκαλιάζονται στοῦ φλοίσβου τὴ μουσική.

Μέρες πολυπόθητες !... φύγατε... πετόξατε γιὰ μιὰς ! Σβήστηκατε ἀπ' τῆς ζωῆς μου τὸ τεπτέρι... Ποῖος ξαίρει ἂν τὸ γαλήνεμα ποῦ ἤρθε ἡ ψυχὴ μου στὸ σιμῆμό σας θὰ τῶβρη ἄλλη μιὰ φορὰ. Κι ἂν γιὰ τίς μέρες μίλησα, γιὰτί νὰ κρύψω τῶν νυχτιῶν τίς μυστικὰς ὁμορφίαις ;

Νὰ κρύψω τὴν ἀργυλωμένη κορφὴ τοῦ βουνοῦ ποῦ μὲ τὴν καμπούρα του φορτωμένη ἀπὸ αἰῶνες σὰ γερογίγας σκεφτότανε μὲς στὴν ἡρεμὴ νυχτιὰ νὰ βροῖ τὴν πηγὴ καὶ τὴν αἰτία τῶν μαύρων μας τῶν βασιάνων.

Νὰ κρύψω τίς ἀξέχαστες κι ἄδολες συντροφίαις ποῦ κάναμε μὲ ποθητὰς ψυχὰς κοντιὰ στὸ περιγιάλι, κοντιὰ στὸ μαγικὸ λιμανάκι ποῦ οἱ ψαρράδες κάνανε λημέρι τευς τραγουδώντας κίθε βράδι τῆς ψυχῆς τῶν τοὺς καημοῦ ; ἐνῶ ἡ μουσικὴ τῆς βαρκοῦλας τῶν ποῦ κάλυε σιγανὰ μέσα στοῦ φεγγαριοῦ τὸ διαμαντένιο αὐλάκι συνόδευε πονετικὰ τ' ἀφεντικοῦ τῶν τὸ παράπονο.

Νυχτιὰ διάφανη καλοκαιριανὴ ! . . .

Μὲ τὸ τραγούδι τοῦ τριζονιοῦ σου, μὲ τὴ χαδιά-
ρική αὔρα σου μῆκαμες πολλές φορές νὰ ξεχάσω κὼς
ἢ ψυχὴ μου εἶναι ἀλυσσοδεμένη στὸ ἄθλιο κουφάρι
μου. Μῆκαμες πολλές φορές νὰ ξεχάσω τὶς κακομοι-
ριές πού μιὰ ἀόρατη δύναμη, μιὰ δύναμη κακὴ, σώ-
ριασε στὴ ράχη τὴν ἀνθρώπινη κ' ἔκανε τὸν ἄν-
θρωπο νὰ μὴ μπορεῖ νὰ δῆ ἕψηλά παρὰ μόνο στὴ
λάσπη νὰ κυλιέται.

Περασμένα, σβησμένα . . . Γιατί νὰ μὴν εἶστε
παρόντα, Γιατί νὰ μὴν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σᾶς κρα-
τήσω γιὰ πάντα κοντά μου, πολὺ κοντά μου, κοντά
στὴν καρδιά καὶ στὸ πνεῦμα μου ; . .

Τοῦ κάκου ! . . . ἢ φωνὴ μου πνίχτηκε σὲ ἀνα-
στεναγμὸ πού βαρὺς κυλιέται στὸ θάλαμο τοῦ νοσο-
κομείου καὶ σπᾶ ἀνώφελα τὸ κῆμ' αὐτὸ τῆς ψυχῆς
μου στοὺς κρύους καὶ βρώμικους τοίχους του, στοὺς
βράχους αὐτοὺς πού ἴσως νᾶναι καλύτεροι ἀπὸ με-
ρικές καρδιές ἀνθρώπινες ! . . .

"Ἄχ ! "Ἄς μποροῦσε νὰ τρυπήσει τὴν κρούα πέτρα
νὰ σμιχτῆ μὲ τ' ἀγεράκι ἢ στοναχὴ μου, νὰ τρέξει
γλήγορα νὰ χαιδέψει τὴ θάλασσα τῆς πατρίδας μου
κι ἢ θάλασσα μὲ τὸ γλυκὸ αὐτὸ χᾶδι ζαρόνοντας
λίγο νὰ φιλήσει μὲ τὸ πτωχὸ κυματάκι τῆς τῆς ἀερο-
γαλιᾶς μας τὸ χῶμα ! . . .

Ὀκτώβρης 1921

ΑΠΟΛΛΩΝ

ΞΕΠΡΟΒΟΔΙΣΜΑ

Φεύγεις καὶ πᾶς μακριὰ καὶ μᾶς ἀφήνεις —

"Ὡρα καλὴ κι ἀγέρας στὰ πανιά σου . . .

Κι ὅταν καμμιὰ φορὰ στὴ μοναξιά σου,

Στοῦ δειλινοῦ τὴν ὥρα, ν' ἀλαφρύνῃς

Τὸ νοῦ σου θὰ γερεύῃς, στίς γαλήνης

Τὰ νάματα βυθίσου καὶ στοχάσου

Πὼς ἀφησες σὲ μᾶς ἀπ' τὴν καρδιά σου

Κάποιο μικρὸ κομμάτι . . . Τῆς εἰρήνης

Τοῦ χαρωποῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ σὲ ζώσουν,

Οἱ ἀναμνήσεις θᾶρθουν κάποιο δεῖλι,

Θᾶρθουν νὰ σοῦ γλυκάνουνε τὰ χεῖλη —

Καὶ μᾶς πάλι τὰ μάτια θὰ βουρκώσουν,

"Ὅταν ὁ νοῦς σὲ σένα θὰ πετάξῃ

Κι ἀθέλητα τὸ δάκρυ μας θὰ στάξῃ. . .

ΜΑΚΒΕΘ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

Μιὰ πεταλούδα ἐπέρασε γοργὴ κ' ἔφυγε πάλι
μὲ τὴ δροσιὰ σαλεύοντας τὸ ἐρωτικὸ κορμί,
τοῦ ρόδου ἀκόμα τὸ ὄμορφο τραγούδι τῆς ἐλάλει
καὶ στὴ νυχτιά τὸ ἀπόκρυφο στοιχεῖο ἀντιλαλεῖ.

* *

Μιὰ πεταλούδα ἐπέρασε γοργὴ σιμὰ στὸ κῆνο
κ' εἶπε του λόγια ἐρωτικά μὲ νέο ἕνα σκοπὸ :
Γοργοπατοῦσα ἐλίγυσα τὸ πάθος μου καὶ σβήνω
καθὼς αὐγὴς γεννήθηκα μὲ πόθο μακρινό . . .

Π. Ι. ΚΑΠΑΣΑΚΑΛΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

«Στὰ χέρια μου ὅποιος καὶ νᾶρθεῖ,
τί κῆριμα νὰ πεθαίνει . . .»
παραπονιόταν μιὰ Ἀδελφή,
κ' ἕνας γιατρός τῆς κραίνει :

* *

«Μὲ γιατρικά μὴν προσπαθεῖς
τὸν ἄρρωστο νὰ γιάνεις'
τοῦ κάκου ! δίχως νὰ ποθεῖς
στὸν τάφο τόνε βάνεις.

∴

«Τῆς πύρινῆς σου τῆς ματιᾶς
ἢ λαύρα, αὐτὴ τὰ φταίει,
(ἔμὲ τὸ δόλιο δὲ ρωτᾶς ;)
πού ὀ,τι βρῆ μὲ πρὸς τῆς καίει !»

ΜΑΓΟΣ

ΛΑΘΙΑ

Στὶς «Μπαλλάντες» τοῦ Ραφτόπουλου πού τυπω-
θήκανε στὶς σελίδες 17—19 γίνανε δυὸ τρία λάθια
σημαντικὰ πού πρέπει νὰ διορθωθοῦνε : "Ἐτσι, στὴ
β' μπαλλάντα «Τᾶγώρια πού περνοῦσαν» πρέπει νὰ
διορθωθεῖ : "Τᾶγώρια πού περνοῦσαν». Στὴν γ'
μπαλλάντα ὁ ἀτονιάρης πόνος νὰ γίνῃ πόνος ἀπο-
νιάρης καὶ τὸ «λιώνανε μελαχρινήξαν (!!!) οἱ κο-
ρασιές νὰ γίνῃ «λιώνανε μελαχρινή μου, οἱ κορα-
σιές». Ἀκόμη ὁ Ραφτόπουλος μᾶς παρακαλεῖ νὰ δη-
λώσουμε πὼς τὸνομα "Ἴσσα εἶναι τελείως φανταστικό-